

0314 – 14. mars

Jeg, ja jeg er han som sletter ut dine overtredelser for min egen skyld. Dine synder skal jeg ikke minnes mer. Jes 43: 25.

Hør hvordan disse ordene viser oss Herrens sinnelag! «Hør, alle dere som tørster, kom til vannene!» Den som ikke har penger, ja, både ufrelste syndere og dere som regnes for hellige: Hør hva det er Herren selv taler, og forteller oss hvordan det er han dømmer og handler i det store spørsmålet om hvordan vi benådes!

Ikke noe er sikrere enn det Herren selv sier! Og her hører vi ham på det mest uomtvistelige forkynne at verken det ene eller det andre offeret, verken et indre eller et ytre sett hellig liv, påvirker ham til å gi oss sin nåde.

Og verken den ene eller den andre synden, verken et indre eller et ytre vanhellig utbrudd, kan ødelegge hans nåde. Nei, både fortjeneste og skyld oppslukes av ett eneste forhold: «Du har bare tynget meg med dine synder, du har trettet meg med dine misgjerninger».

Hvordan skal det da gå? Jo, sier Herren: «jeg sletter ut dine misgjerninger for min egen skyld». – Merk deg dette: «for min egen skyld» – og så fortsetter han: «Dine synder skal jeg ikke minnes mer».

Å, for noen herlige ord! De smaker som søt honning for fattige syndere. Nådefulle Gud: Åpne opp våre øyne og hjerter så vi kan smake og se hvor herlig dette virkelig er!

Men for at vi skal få den rette kraften av disse herlige ordene, er det helt nødvendig at vi har klart for oss følgende: Det Herren regner opp i versene foran (v. 22–24), som ikke bidro til noen nåde fra ham, var akkurat de viktigste delene av den gudstjenesten, det hellige livet og gode gjerningene Herren hadde gitt Israels barn forskrifter om!

Først tar han for seg hjerteforholdet: «Du har ikke påkalt meg, Jakob» – som taler om hele hjertets dypeste behov for Herren. Og som igjen er drivkraften bak all påkallelse og bønneliv.

Deretter regner han opp det som hørte til gudstjenesten i Israel, som alle slags offer; brennoffer, slaktoffer, matoffer, røkelse osv. Dette som alt sammen motsvarer det vi i nytestamentlig tid vil kalle et gudfryktig liv; som bønn, andaktsstund, gudstjeneste, omsorg for all nød, og ellers alle gode gjerninger.

Nå hadde altså Gud selv gitt Israel disse forskriftene for denne gudstjenesten, og vi vet at Israels folk med stor nidkjærhet sluttet opp om og bevarte denne gudstjenesten.

Hva kan det da bety at Herren omtaler dette som nærmest forkastelig? Det ser jo ut til at han anklager dem for ikke å ha båret fram noen offer til ham, samtidig som han erkjenner at de har hatt «arbeide med røkelse og matoffer»? Kan det tenkes at han nå forkaster det han tidligere har gitt forskrifter om?

Nei, slett ikke! «For dine slaktoffer vil jeg ikke gå i rette med deg, eller for dine brennoffer som alltid står for meg», sier han. Nei, her er det bare tale om hva det var som påvirket ham til å gi dem sin nåde, og som gav dem syndenes forlatelse. Slik det her uttrykkelig står: «Jeg sletter ut dine

overtredelser for min egen skyld». Og videre i v. 26: «La oss gå sammen inn for retten: Fortell hvordan du skal bli rettferdig!»

Det er dette det er spørsmål om her. Og straks det kommer inn på dette forholdet, da brenner Herrens nidkjærhet som en ild mot all menneskelig fortjeneste og verdighet. Da gjentar han gang på gang: Ikke du, ikke du – «du har ikke påkalt meg, Jakob, så du gjorde deg umak for meg, Israel. – Jeg, ja jeg er han som sletter ut dine overtredelser for min egen skyld».

På samme måte talte han også da han selv var her på jord. Her sier han først: Du har ikke påkalt meg, du gjorde deg ikke umak for meg. Ikke noe av alt du har utrettet har påvirket meg. Det er tvert imot jeg som har gjort meg umak, ja, kjempet, for deg, – og dernest at det også er derfor han forlater syndene, så han tilføyer. Jeg, ja jeg er han som sletter ut dine overtredelser for min egen skyld.

På samme måte sier han selv her på jord, i Joh 15: «Dere har ikke utvalgt meg, men jeg har utvalgt dere». Og i Mat 20: «Menneskesønnen kom ikke for å la seg tjene, men for selv å tjene, og for å gi sitt liv som løsepenge for mange». I Joh 17: «Jeg helliger meg for dem, for at også de skal være helliget i sannhet». I Mat 26: «Dette er mitt blod, den nye pakts blod, som utgytes for mange til syndenes forlatelse». Og i Joh 6. «Den som eter meg, skal leve ved meg»

I alt sammen gjenkjenner vi samme stemmen, og alt har samme budskap, det Herren sier her: Ikke du, – det dreier seg ikke om deg, «du har ikke gjort deg umak for meg». Det er meg som har kjempet for deg. «Jeg, ja jeg er han som sletter ut dine overtredelser for min egen skyld».

Alt dreier seg bare om dette at vi ikke er i stand til å utrette noe som helst mer enn å synde. Som totalt fortapt må vi bare la Herren få gi oss alt av nåde, utelukkende på grunn av ham selv. Han har utrettet alt for oss; gav sitt liv og sitt blod for oss, og sier: «Dere skal leve ved meg. Jeg, ja jeg er han som sletter ut dine overtredelser for min egen skyld».